

Hồi 24

Con Người Trong Sòng Bạc

Luồn ra được khỏi đám rừng người trong sòng bạc, vừa khép cửa là Lữ Ngọc Hồ chạm vào một người, hấn vốn đã chân hư đá chân siêu, đụng một cái quá mạnh càng làm cho hấn xiểng niểng.

Cũng may là còn có Thư Hương kè bên hấn.

Người hấn chạm vào là... Hòa thượng.

Lữ Ngọc Hồ nhướng nhướng mắt lầm bầm:

- Lạ quá ha... Tại sao đêm nay lại cứ gặp toàn là... Hòa thượng... hèn gì không cháy túi sao được?

Hòa thượng mỉm cười:

- Thí chủ hôm nay đã gặp bao nhiêu Hòa thượng?

Lữ Ngọc Hồ đáp:

- Hòa thượng này nữa là... hai!

Hòa thượng cười:

- Luôn bần tăng nữa cũng chỉ là có một.

Lữ Ngọc Hồ nhướng nhướng mắt dòm lên dòm xuống, dòm tới dòm lui, hấn chợt phát giác ra rằng lão Hòa thượng này cũng là lão Hòa thượng trong sòng bạc mà hấn đuổi đi khi nãy, cũng cái mặt tròn tròn, cái bụng phệ phệ, cũng cái cười toét miệng như... Di Lặc.

Không những chỉ có Hòa thượng mà còn có cả Đạo sĩ và Tú tài.

Lữ Ngọc Hồ nhấp nháy:

- Ủa, sao ta lại ở đây cà?

Hòa thượng nói:

- Thì vốn đã ở đây chớ còn ở đâu?

Lữ Ngọc Hồ nhìn quanh bốn phía, cái đầu của hấn cũng quay vòng.

Con mắt của hấn bây giờ hình như cứng quá, hình như nó không chịu chạy tròn, hấn muốn nhìn bên nào là cái đầu phải quay luôn theo bên đó.

Hòa thượng cười:

- Ở đây không phải địa ngục, nhưng cách địa ngục cũng không xa lắm.

Câu nói này hình như có lý, sòng bài và địa ngục vốn là xóm giềng với nhau.

Lữ Ngọc Hồ dụi dụi mắt:

- Vừa rồi các vị đã chẳng đi rồi sao?

Hòa thượng đáp:

- Đã đến được thì đi được.

Lữ Ngọc Hồ hỏi:

- Thế tại sao bây giờ trở lại?

Hòa thượng đáp:

- Đã đi được thì trở lại được.

Lữ Ngọc Hồ gật lên gật xuống như “nghiền ngẫm” một vấn đề trọng đại và cuối cùng thì hần lăm bầm:

- Có lý, không hiểu tại sao lời lẽ của Hòa thượng đều in như là... có lý.

Lữ Ngọc Hồ lại gật gù một lúc lâu rồi vụt cười khề khề:

- Có lý, lần này thì các vị có lý nữa.

Hòa thượng hỏi:

- Thí chủ biết tại sao lúc này chúng tôi đi không?

Lữ Ngọc Hồ lắc đầu, lắc lắc luôn cả thân mình.

Hòa thượng nói:

- Tại vì để cho thí chủ kiếm năm vạn bạc.

Lữ Ngọc Hồ lại cười khà khà:

- Ta đã nói rồi mà, Hòa thượng vốn là con người hiểu biết mà.

Hòa thượng hỏi:

- Thí chủ có biết chúng tôi tại sao trở lại không?

Lữ Ngọc Hồ đáp ngay:

- Tại vì Hòa thượng muốn ta kiếm thêm năm vạn lượng bạc nữa.

Hòa thượng cười khề:

- Không phải.

Lữ Ngọc Hồ nói:

- Các vị đã giúp năm vạn lượng bạc mà ta thua sạch, các vị trở lại giúp thêm thì có gì mà không phải?

Hòa thượng nói:

- Có việc không phải.

Lữ Ngọc Hồ hỏi:

- Việc nào?

Thư Hương đáp:

- Thí chủ quên nhanh quá!

Lữ Ngọc Hồ lại cười:

- Vì thế cho nên lần nầy trở lại là chư vị sẽ không đi nữa?

Hòa thượng đáp:

- Không đi.

Lữ Ngọc Hồ nhượng nhượng mắt:

- Thật các vị không đi?

Hòa thượng đáp:

- Kẻ tu hành không nói dối.

Lữ Ngọc Hồ nói:

- Tốt, các vị thật không đi thì ta... đi thật.

Con người thẳng thắn, nói đi là đi.

Hắn cười khề khề và chập choạng bước đi.

Được mấy bước, hắn dừng lại nói:

- Ta đi trước và đến đợi các vị nghe.

Hòa thượng hỏi:

- Đến đâu?

Lữ Ngọc Hồ chỉ chỉ lên trời:

- Chắc chắn là không bay lên nổi.

Hòa thượng cười.

Quả thật con người ở dưới mà bay lên trời thì khó lắm.

Chỉ hơi lơ dểnh một chút là rơi xuống tan xương ngay.

Một khi đã rơi xuống thì chắc là lún xuống tới địa ngục luôn và không tài nào gượng dậy nổi.

Lún y như Lữ Ngọc Hồ cảm thấy như bây giờ.

o O o

Thân hình của Lữ Ngọc Hồ càng phút càng lún xuống

Hay ít ra là hắn cảm thấy như thế.

Cũng may là bên cạnh hấn còn có Thư Hương.

Một... Đại Nhân Vật như Lữ Ngọc Hồ, thế mà khi đi ra sông bạc không một ai tiến theo nửa bước.

Chính Thư Hương đã vì hấn mà bất bình, đã vì hấn mà tức tối.

Cho dầu Lữ Ngọc Hồ không ra gì đi nữa thì hấn vẫn là thân chủ chơi ngọt của sông bạc, thêm nữa là hấn thua đã quá nhiều, đáng lý Kim Râu chiếu cố nhiều cho hấn mới phải chớ.

Thư Hương ức lắm và chính nàng hồi nãy đã có bảo thẳng với Kim Râu:

- Người không thấy hấn đã say quá rồi sao?

Kim Râu cười trả lời nàng:

- Cô không thấy sao, rượu ở đây... là dành để đãi không cho khách đó mà.

Thư Hương dậm quạu:

- Nhưng hấn đã say thì tại sao lại để cho hấn ra đi như thế?

Kim Râu đáp:

- Ở đây không phải là địa ngục vì thế không ai buộc ràng ai, hấn tới đâu, đi hay ở thì đâu ai cản được hấn.

Thư Hương nói:

- Nhưng ít ra ông cũng phải chiếu cố hấn chớ.

Kim Râu hỏi lại:

- Chiếu cố bằng cách nào?

Thư Hương đáp:

- Ít nhất cũng phải tìm cho hấn một chỗ nào để hấn nghỉ chớ đâu để cho hấn đi mà say khuất như thế?

Kim Râu đáp:

- Ở đây không phải là khách sạn.

Thư Hương nói:

- Thế nhưng ông là bằng hữu của hấn kia mà?

Kim Râu đáp:

- Trong sông bạc đâu có bằng hữu.

Thư Hương tức muốn lộn gan, nàng mím mím môi và nói:

- Chẳng lẽ ông không nghĩ rằng hấn sẽ đến đây nữa hay sao?

Kim Râu đáp:

- Chỉ cần hấn có tiền là hấn vẫn đến như thường, cho dầu lần nầy hấn có bò có lết mà đi ra thì lần sau hấn sẽ nghiêu nghiêu đi vào.

Hấn cười cười và nói tiếp:

- Hấn đến chốn nầy đâu phải với mục đích tìm bằng hữu.

Thư Hương cố nói:

- Nhưng ít ra đối với hấn ông cũng cần có chút ngoại lệ chứ.

Kim Râu hỏi:

- Tại sao phải có ngoại lệ?

Thư Hương đáp:

- Bởi vì hấn là một kẻ thanh danh anh hùng.

Kim Râu nói... từ từ:

- Đây là sông bạc, mà đã là sông bạc thì không có bằng hữu, không có anh hùng.

Đó là câu phúc đáp sau cùng của Kim Râu.

Vì sau câu đó là hấn quay mặt bỏ đi.

Hấn không có thì giờ để nói chuyện lảm cẩm như thế.

Thì giờ của hấn là tiền bạc, dưới con mắt của những ai chuyên sống vào sông bạc thì trên đời chỉ có hai hạng người, một là kẻ ăn, hai là kẻ thua.

Kẻ thua là kẻ muốn ăn, càng thua nhiều thì chứng tỏ càng cố ăn nhiều, vì thế, kẻ thua không đáng được họ thương xót, chiếu cố.

Nhất là, càng đáng không được người để mắt tới khi họ bước vô sông bạc mà còn uống rượu cho cố, uống đến mức say như một đồng bần.

o O o

Lữ Ngọc Hồ chưa hoàn toàn như một đồng bần.

Ít nhất là ngay bây giờ hấn chưa như thế.

Vì bây giờ hấn vẫn còn phát giác ra rằng có người đang theo hấn, nhưng cũng phải đi một lúc hấn mới phát giác ra điều đó.

Hấn cố nhướng mắt lên, thiếu điều hấn phải dùng tay kéo mí mắt lên, hấn nhận ra Thư Hương, hấn cười khề khề:

- Tôi đã như vậy thì chắc là... là cô nương cũng uống say mèm.

Thư Hương hỏi:

- Tôi không có uống một giọt thì làm sao lại say?

Lữ Ngọc Hồ tỏ vẻ ngạc nhiên, hấn chằm chằm nhìn nàng hỏi:

- Hồng say? Hồng say sao lại phải nhờ tôi vịn cho đi?

Thư Hương lắc đầu nói:

- Ai vịn? Coi lại coi ai vịn ai?

Lữ Ngọc Hồ chớp chớp mắt nhìn Thư Hương, hấn cong cong một ngón tay, chỉ vào chóp mũi của nàng, hấn cười khề khề:

- Hồng say? Hồng say mà cái lỗ mũi lại thở bễ bễ ra như thế này?

Thư Hương bây giờ thì đã tức muốn bẻ ngực ra, nàng muốn đẩy hấn xuống mương cho hấn chết luôn, nhưng nàng cố dần và cự nự:

- Đứng thẳng lên một chút có được không?

Lữ Ngọc Hồ lắc đầu:

- Không được.

Thư Hương trừng mắt:

- Sao lại không được?

Lữ Ngọc Hồ chỉ chỉ tay xuống đất, bây giờ không phải cong một ngón mà hấn cong cong luôn cả bàn tay, hấn quẹo ra giống y như... con khỉ, hấn nói nhừa nhựa:

- Thẳng chi? Xuống cho xuống luôn, xuống tuốt...

Thư Hương hầm hầm:

- Xuống địa ngục phải không? Dưới đó hết Hòa thượng rồi chắc?

Lữ Ngọc Hồ gật lia:

- Phải phải, Hòa thượng đã vô sòng bạc...

Hấn lại cười, ban đầu còn khề khề, rồi nghe khệt khệt... như nghệt thở.

Hấn vừa cười vừa khum xuống, khum riết xuống như kiếm chỗ để chui luôn xuống.

Thư Hương đứng nhìn hấn, vừa giận mà cũng vừa tức, bây giờ thì nàng thật không biết dìu hấn đi đâu nữa.

o O o

Nhưng nàng cũng không phải bận tâm nhiều.

Không đưa thì hấn cũng cứ đi, hấn đi bằng cách nhủi, nhủi một cái cắm đầu luôn vô chân tường, hấn gục đầu... nữa.

Hấn nữa chưa hết trong miệng thì từ trong bụng lại hộc lên... hấn vừa nữa vừa ụa, vừa ụa vừa hừ hề...

Bao nhiêu thức ăn chứa trong bụng hấn rần rần nhào ra, xối lên chân lên mình hấn.

Thức ăn có thứ còn nguyên có thứ như như; hòa với nước rượu đã biến thành chất nước vàng vàng cho hấn nữa nhiều hơn nữa.

“Người uống rượu say, khi nữa được là tỉnh táo”.

Thư Hương nghĩ như thế cho nên nàng mong cho hấn nữa thật nhiều, càng tốt.

Nàng nghĩ nữa xong là hấn tỉnh, hấn tỉnh là có thể có chỗ đi.

Nhưng nàng là người không biết uống rượu.

Lúc còn ở nhà, khi được đám a đầu tâng bốc trong bữa tiệc, có bạn nàng đã uống khá nhiều, nhiều theo sức của nàng, bởi thế nàng đã say đến thấy đất trời đảo lộn.

Lúc bấy giờ nàng muốn chết, nàng thấy chết còn sướng hơn say.

Nhưng sau đó là nàng nữa được.

Nữa được là thấy nhẹ nhàng, nữa được là thấy hết chết.

Nữa được là tỉnh lại liền.

Nhưng đó là trạng thái của những người học uống rượu, đó là những tên học trò mới tập tành.

Người uống rượu thuộc hàng “cao thủ” rồi thì uống rượu không có nữa, uống rượu như uống nước.

Nhưng khi mà “cao thủ” nữa thì cao thủ “mẹp”.

Mẹp luôn, nữa là rũ xuống như đồng bùn, nữa là hết đường ngóc dậy.

Bây giờ thì Lữ Ngọc Hồ đã hết nữa.

Hấn hết ói, hết ụa là hấn bắt đầu ngủ.

Những nhân vật lớn thì cái gì cũng lớn.

Đánh bạc lớn, say lớn, ụa lớn và tự nhiên là ngáy cũng thật lớn.

Hấn ngáy như bò rống.

Thư Hương hoảng hốt ngồi xuống lay hấn:

- Coi, dậy chớ, làm sao nằm ngủ ở đây được?

Không được cũng phải được, vì bây giờ hấn đâu có thèm nghe.

Thư Hương cố sức lay.

Lay riết rồi mắt hấn cũng hi hí.

Mắt hấn hi hí chỉ bằng một phần ba lúc bình thường, nhưng lưỡi hấn thì lại lớn gấp ba lần lúc bình thường, vì thế nên hấn không nói được.

Thư Hương không cho hấn ngáy, nàng tiếp tục lay hấn.

Thấy hấn tỉnh, nàng nói:

- Đi chớ, ngủ ở đây có người thấy thì làm sao coi được? Đừng quên mình là nhân vật lớn, là đại hiệp nghe.

Lữ Ngọc Hồ nói bằng một giọng như bình nhân thọt lưỡi:

- Anh... hùng? Anh hùng... thì được... bao nhiêu cân? Anh hùng thì... được gì? Hấn vụt hạ thấp giọng, cứ như là đang nói một điều cực kỳ bí mật:

- Nè, muốn nghe chuyện bí mật không? Mình... bật mí cho nghe... chơi.

Thư Hương tức quá nhưng cũng chỉ cười nói:

- Nói đi.

Hấn nói:

- Tôi... làm gì tôi... cũng muốn, chỉ có anh hùng là... tôi ngán lắm. Cái mùi vị đó... anh hùng đó... khó nuốt lắm...

Hấn không thèm nói nữa, vì hấn bận lo... ngáy.

Lần này thì hấn ngáy luôn, hấn không thèm nín nữa.

Đừng nói chuyện lay, cho dầu Thư Hương có đấm vào mũi hấn, hấn cũng không thèm dậy.

Con người có nhiều hiện tượng lạ lùng.

Khi họ xuống nước, nghĩa là khi nước ở bên ngoài họ, thì mình họ nhẹ như bông, nhẹ đến mức chỉ cần nâng nhẹ một ngón tay cũng có thể làm cho thân hình họ di động dễ dàng.

Nhưng khi nước vào phía trong thân họ, nghĩa là khi họ uống nước, nhất là thứ nước rượu, thân hình họ bỗng nặng vô cùng.

Cho dầu họ mưa ra, mưa tới mặt xanh, họ cũng vẫn nặng như thường.

Hình như chỉ còn dính cái hơi không thôi, cũng đủ để làm cho thân hình họ như khối đá.

o O o

Thư Hương cố hết sức nhưng không làm sao nhúc nhích nổi Lữ Ngọc Hồ.

Nàng muốn bỏ mặc hấn nhưng nàng lại không đành.

Nàng vốn không phải là con người lòng sắt dạ đá, huống chi Lữ Ngọc Hồ vẫn là bậc đại anh hùng trong lòng nàng, mặc dầu dưới mắt nàng bây giờ hấn còn tệ hơn một đồng bần, nhưng trong tâm tưởng của nàng, hấn vẫn là... nhân vật lớn.

Rất nhiều cô gái, không cần thấy mặt, chỉ cần nghe đến cái tên Lữ Ngọc Hồ là đã muốn ngất luôn vì xúc động, họ coi “Lữ đại hiệp” như một thiên thần.

Nhưng

Nếu bây giờ mà họ thấy dáng cách của Lữ Ngọc Hồ, một “Lữ đại hiệp” thua cháy túi, say như... heo hèm thế này, thì không biết họ sẽ có cảm giác ra sao?

Thế nhưng họ không bao giờ thấy, không bao giờ thấy “nước xuống” của nhân vật lớn đó, cho nên thần tượng của họ vẫn sừng sững trên cao trong lòng họ.

Họ may mắn hơn Thư Hương quá nhiều, họ không thấy “Lữ đại hiệp” của họ trong tình huống này.

Thư Hương bây giờ đang cầm vuông khăn đỏ, nàng bất giác thở dài.

Nàng nhớ vuông khăn đỏ này khi còn phát phối trên cổ hấn, thật là uy nghi, nhưng bây giờ, bây giờ không phải là vùng hồng bên góc trời đông, bây giờ không phải là: màu hồng làm rạng rỡ những vẻ mặt của cô gái, mà là giống như một miếng núi lau.

Miếng núi lau trong những tiệm ăn, thứ núi lau đã lau đi lau lại hàng chục cái bàn, lau luôn nền gạch, thức ăn rơi vung vãi trên đó.

Biết bao nhiêu thiếu niên ái mộ, đã dùng vuông khăn màu đỏ nhưng chỉ dám quấn vào tay, cột trên đầu, thắt ngang hông, chớ chưa ai dám quàng lên cổ, họ dành chỗ vinh hạnh nhất đó cho vuông khăn trở thành núi lau mà nàng đang cầm trên tay!

Không biết bây giờ nhìn thấy nó, họ sẽ có cảm giác ra sao?

Luôn cả chuyện nghĩ, Thư Hương cũng không nghĩ đến tận cùng.

“Vô luận như thế nào, hấn cũng đang say. Mỗi con người khi đã uống say, cũng đều đáng tha thứ”.

Thư Hương thở dài... kết luận.

Nàng dùng vuông khăn màu đỏ danh dự đó lau mặt cho hấn, nhưng khăn đã dơ hầy.

Nàng lại dùng vuông khăn của nàng, khăn màu hồng, thứ màu nhiệt huyết của nàng, nhiệt huyết không còn nhiều nữa.

Không phải nàng đã thất vọng Lữ Ngọc Hồ hiện tại, mà vì hiện tại là vì cái bao tử của nàng.

Một khi bao tử trống không thì nhiệt huyết có nóng bao nhiêu, cũng phải tụt xuống ngay, tụt xuống cho đến lúc biến mất luôn.

- o O o -